

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 151/03-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť D. V. G., bytom M., zastúpeného advokátkou Mgr. Z. D., so sídlom B., proti porušeniu jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 4, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I, Okresného súdu Bratislava I a Krajského súdu v Bratislave a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 1 T 24/01 z 25. septembra 2002 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3 To 195/02 z 21. novembra 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. V. G. v časti, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv upravených v čl. 47 ods. 4, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv upravených v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

- a) postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I a postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I 1 sp. zn. 1T 24/01 z 25. septembra 2002 o d m i e t a pre nedostatok svojej právomoci;
- b) postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 To 195/02 z 21. novembra 2002, o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2003 doručená ústavná sťažnosť D. V. G., bytom M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. Z. D., so sídlom B., v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 4, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I. (ďalej len „okresná prokuratúra“), Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1T 24/01 z 25. septembra 2002 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 195/02 z 21. novembra 2002.

Vo vzťahu k postupu okresnej prokuratúry sťažovateľ namieta, že obžaloba bola podaná bez toho, aby sa mu poskytla možnosť oboznámiť sa so spisovým materiálom za prítomnosti obhajcu a poskytla možnosť podať návrhy na doplnenie dokazovania. Namieta tiež neprimeranú dĺžku prípravného konania.

Vo vzťahu k okresnému súdu sťažovateľ namieta postup, „ktorým svojím vlastným uznesením uznal svoju príslušnosť“, čím porušil jeho základné právo na zákonného sudcu, a tiež z dôvodu, že počas neho došlo k zbytočným prietahom v konaní. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že podľa rozhodnutia ústavného súdu č. k. II. ÚS 97/02-42 z 28. mája 2002 základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 24/01 nebolo porušené.

Rozhodnutiam okresného súdu i krajského súdu sťažovateľ vytýka, že boli nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a v rozpore so zásadou spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Vo vzťahu k postupu krajského súdu sťažovateľ namieta tiež kvalitu

tlmočenia i skutočnosť, že reči prokurátora ani uznesenia odvolacieho súdu na pojednávaní pred krajským súdom mu neboli pretlmočené do rodného jazyka napriek prítomnosti tlmočičky.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní jeho ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie a po vykonaní dokazovania prijal tento nález:

„1. Postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I., Okresného súdu Bratislava I., Krajského súdu Bratislava ako aj rozsudkom Okresného súdu Bratislava I. 1 T 24/01 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava 3 To 195/02 boli porušené práva sťažovateľ podľa čl. 47 ods. 4, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) a e) Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu Bratislava 3 To 195/02 zo dňa 21. 11. 2002 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Okresná prokuratúra Bratislava I., Okresný súd Bratislava I. a Krajský súd Bratislava sú povinní spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa trovy konania a finančné zadostučinenie vo výške 450.000,- Sk.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv postupom okresnej prokuratúry a postupom a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 24/01 z 25. septembra 2002, odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu je iba subsidiárna, t. j. ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb len vtedy, ak o nich nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 151/02, II. ÚS 222/02) vychádza z toho, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv a slobôd, ktorých porušenie namieta pred ústavným súdom, môže domáhať využitím oprávnení, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený. V prípade sťažovateľa ide o Trestný poriadok.

Podľa § 220 Trestného poriadku súd (všeobecný) môže rozhodovať len o návrhu, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu, a môže prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebrané na hlavnom pojednávaní, a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Na základe tohto zákonom upraveného postupu mohol sťažovateľ všetky námietky proti postupu okresnej prokuratúry uplatniť v konaní pred súdom prvého stupňa a ich prípadné nezohľadnenie namietat' následne použitím opravného prostriedku.

Podľa § 245 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého

stupňa je odvolanie. Podľa § 246 ods. 1 písm. b) a § 246 ods. 2 Trestného poriadku rozsudok môže odvolaním napadnúť obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo dotýka, a aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba. Na základe tohto zákonom upraveného postupu mohol sťažovateľ všetky námietky proti postupu a rozsudku okresného súdu vrátane námietok proti tomu, ako sa okresný súd vysporiadal s namietaným postupom okresnej prokuratúry, uplatniť podaním odvolania a následne v samotnom odvolacom konaní.

Podľa § 252 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje nadriadený krajský súd. Krajský súd o ňom rozhodol uznesením sp. zn. 3 To 195/02 z 21. novembra 2002, ktorým odvolanie sťažovateľa zamietol. Keďže o odvolaní sťažovateľa je oprávnený rozhodnúť krajský súd, nemá ústavný súd v súlade s textom čl. 127 ods. 1 ústavy („...*ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd*“) právomoc rozhodnúť o námietkach sťažovateľa proti postupu okresnej prokuratúry a postupu a rozsudku okresného súdu sp. zn. 1T 24/01 z 25. septembra 2002.

2. Zvyšok sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 195/02 z 21. novembra 2002, ústavný súd odmietol z dôvodu, že sťažnosť v tejto časti bola podaná oneskorene.

Za sťažnosť podanú oneskorene sa podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde považuje každá sťažnosť, ktorá bola podaná neskôr ako dva mesiace od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Zo sťažnosti sťažovateľa vyplynulo, že rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 3 To 5/02 z 21. novembra 2002 bolo urobené na ústnom pojednávaní, na ktorom sa rozhodlo o odvolaní a na ktorom sa sťažovateľ nezúčastnil z dôvodu svojej hospitalizácie v nemocnici, o čom informoval jedného zo svojich obhajcov, ktorý sa však na pojednávaní taktiež nezúčastnil, ale súd o tejto skutočnosti neinformoval. Do dňa podania sťažnosti sťažovateľovi toto rozhodnutie fyzicky doručené podľa jeho vyjadrenia nebolo

a o vyexpedovaní a obsahu uznesenia sa dozvedel až po telefonickom rozhovore so svojim novým právnym zástupcom v júni 2003. Z informácie okresného súdu však vyplynulo, že obidvaja právni zástupcovia, ktorí sťažovateľa v konaní zastupovali, prevzali uznesenie krajského súdu 18. marca 2003.

Ústavný súd vzhľadom na túto skutočnosť podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s § 137 Trestného poriadku uzavrel, že sťažnosť sťažovateľa bola podaná oneskorene, a preto ju z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti už nebol právny dôvod na to, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júla 2003